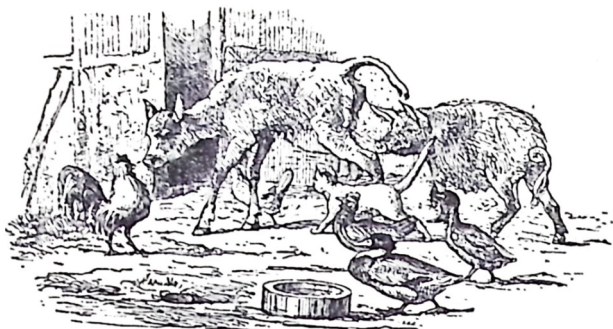

Pige- spejderne

MÅNEDENS VERS

*Det er den herligste tidsfordriv
at agte på dyrenes færden og liv!
At se, hvor de flokkes om menneskets hytte,
nogle til glæde og andre til nytte,
i skov og i mark, i stald og i bur,
hver med sin egen drift og natur.*

*Og kan ikke dyret græde og le,
det kan dog kærligt på mennesket se,
det bringer sin tak og klager sin nød
og elsker den hånd, som rækker det brød:
og derfor skal mennesket dyret agte,
og gerne dets venlige færd betragte.*

Kålund

Kære spejdere

En spejder er god mod dyr, står der i Spejderlovens § 7 at læse.

I dette hus, hvor jeg nu sidder en sildig august aften og skriver til jer, har vi haft mange dyr. Vi har haft skildpadder og hvide mus, vi har haft fisk i alle farver og chatteringer, en knejsevigtig dværghønefamilie springer op i køkkenvinduet og kræver mad af hånden, en musvit spiser smør-

ret på vort morgenbord, og andre folks katte og hunde ser ud, som om de også gerne vil bo her. Vi vil gerne i øjeblikket have et pingvinpar, men der er så langt til Sydpolen, hvor de kan købes for en slik, og det er ikke sikkert, hanen vil synes om det.

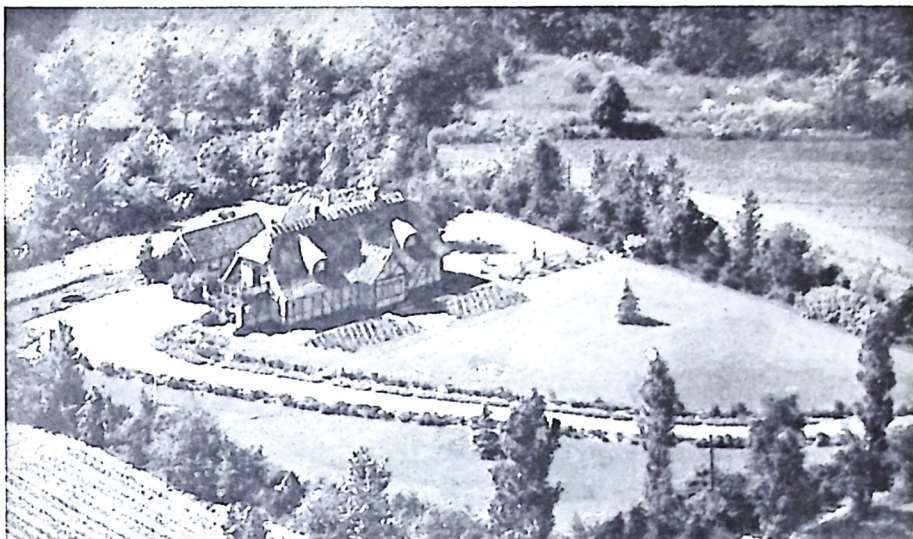
I Danmark er vi vist stort set dyrevenlige, de par gange jeg har set store drenge more sig med at smide sten efter ænderne i søen f. eks., kan jeg nemt tælle, og de blev altid så røde i hovedet, når jeg greb ind, at det var klart, at de udmærket godt vidste, at sådan noget gør man ikke. Men fra ikke at gøre dyr fortræd og til at være god mod dem er der et skridt. For at være god mod dyrene kræves det, at man forstår det ansvar, man tager på sig ved at knytte et dyr til sig og sit hus. Man har bragt det ud af dets bane, og man må gøre sig al umage for at kunne give det noget godt i stedet. Dyr skal passes og passes godt, ikke bare de første 8 dage, hvor de er så nye og spændende, men dag ud og dag ind. De skal passes med mad og drikke og renlighed, og så er det ligegyldigt, om det drejer sig om en Sct. Bernhardshund eller en vandreende pind i et syltetøjsglas.

Videnskaben kan skrive lærde ting i store bøger, om hvorvidt dyr har en intelligens, om en hest kan tælle til 7, en abe skelne mellem farver, og en elefant vide, hvilken dag i ugen den har fridag. Men een ting er de mennesker, der holder af dyr, ikke i tvivl om, og det er, at de har en lille sjæl af en art, og det er den, der gør, at man kan føle samhørighed med et dyr, som man ikke kan snakke med i almindeligt sprog.

Der går hver morgen meget tidligt på Svine-ryggen i København en lille kone, som livet ikke var så god imod. Alle sine små penge sætter hun i fiskeaffald, som hun bringer ud til de vilde katte, nogle er lidt skabede, og andre har så efter slagsmål, men mens de spiser hendes mad, finder de sig i, at hun renser deres sår og eventuelt giver dem en lille forbindelse på. Folk, der går forbi så tidligt om dagen, mener, at hun er tosset, men det er hun ikke; hun er bare god imod dyrene.

Annemose

I mange år har man i Det danske Pigespejderkorps drømt om den dag, hvor man skulle kunne erhverve sig ikke bare en stor og smuk grund, men også et hus, der var så stort, at man kunne holde i hvert fald mindre træninger der, week-ender og mange slags møder. Og da det i foråret så ud til, at nu var man ved at nærme sig øjeblikket, hvor planerne og drømmene skulle kunne blive til virkelighed, sled et lille kyndigt udvalg godt på de nordsjællandske veje for at finde frem til det, man syntes, man havde brug for.

Jægergården fra øst

Jægergården – de blå pigespejderses gård . . .

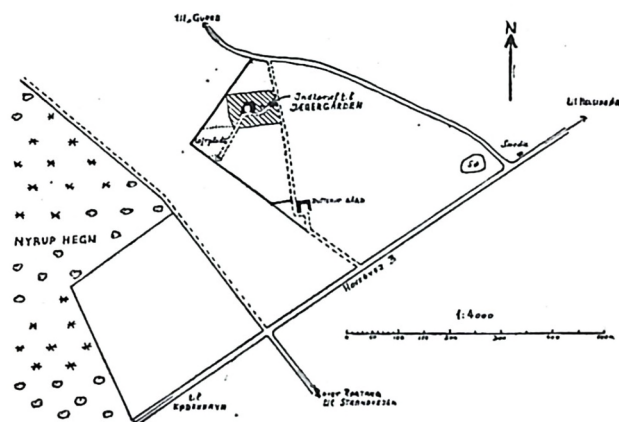
Det er nu slet ikke så let, som det skrives, for der er meget at tage hensyn til. Sådan et spejderhus skal jo gerne ligge lidt for sig selv, men der skal på den anden side ikke være så langt til tog eller rutebil, at det er svært at komme til. Der skal være plads til en god teltlejr, så der skal være græsmarker, men det er også godt, at der ikke er for langt til skoven; der er også dem, der elsker vandet så højt, at de ikke kan tænke sig et hus, der ligger for langt fra havet. Og der er mange, mange andre overvejelser, som vi ikke behøver

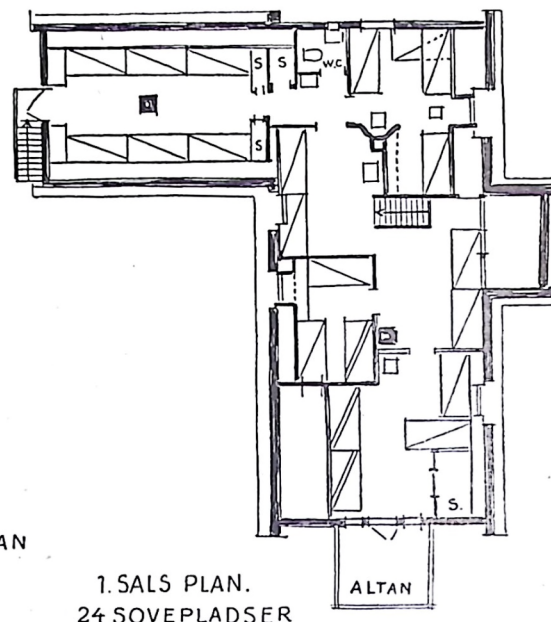
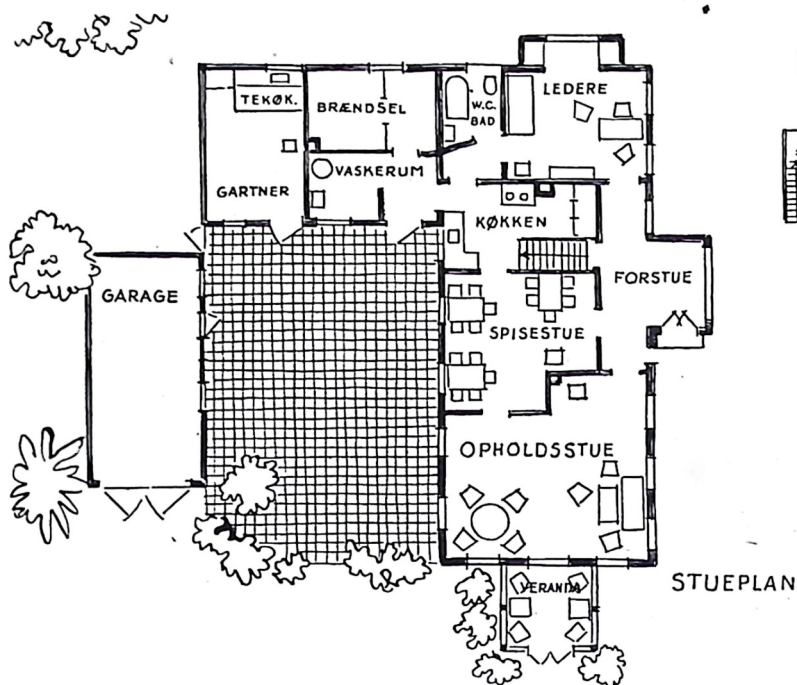
at trætte læserne med, fordi stedet nu er fundet, og fordi der er så godt på Jægergården, at alle, der kommer der, allerede første gang siger: „Næ, hvor er her hyggeligt, her har vi det dejligt.“

Jægergården, som vi her præsenterer for jer, er et gult bindingsværkshus, beliggende midt i en 6½ tønne ld. stor grund. Ned foran huset, ser I, breder sig en stor plæne med blomsterrabatter ved siden, men bag huset og til siderne for det breder der sig store arealer, der i øjeblikket bruges til gartneri. En del af denne grund er allerede ved at blive præpareret, så den næste sommer kan præsentere en god grund til telte. En lillebitte sø med en bittebittelille ø med rododendron mangler heller ikke, og monstro der ikke ved den skulle blive mulighed for en lejrbaalsplads?

Et par minutters gang bag Jægergårdens grund har vi Nyruphegn, en dejlig skov til vandringer og øvelser.

Ved at se på ruteskitsen kan I se, hvordan grunden ligger i forhold til omverdenen, der er tre kilometer til kystbanen, til Snekkersten station, men med rutebilsforbindelse kan man komme gården så nær, at man kun har en 5 minutters vandring derop. Arkitekten, som i øjeblikket er

ifærd med et par småforbedringer, og som senere muligvis skal iværksætte et større tilbygningsarbejde for at øge udnyttelsesmulighederne af Jægergården fuldstændig, har tegnet en skitse, så I ser grundplanen af huset og førstesalen. I stuen ser man først den store opholdsstue med vinduer i tre verdenshjørner, forstuen ud mod haven og spisestuen og køkkenet ud mod den flisebelagte gård. Der findes her yderligere et stort soveværelse, badeværelse og wc. I en sidefløj findes brændselsrum og skyllerum, og her bor gartneren,

som har det daglige overopsyn med hele herligheden.

På første sal findes soveværelser, som arkitekten forøger ved at slå nogle vægge ned og ved at udnytte et større loftsrum.

Arbejdsudvalget indvier i september Jægergården, og det er korpsets ønske, at mange førere og store spejdere efterhånden vil finde vejen om ad Jægergården, og at I vil synes, som det udvalg, der først fandt den: Hvor er her hyggeligt! Her hører vi hjemme!

Red.

Månedens INTERVIEW

Divisionschef, specialtræner, amerikafarer m. m., Lise Løytved, bedst kendt som Løyer, har i år haft den store chance at fungere som træner ved en Juliette Low-samling på Our Chalet. Det var ikke alene en stor chance, men også en stor ære for Løyer, at man fra amerikansk side bad hende påtage sig at lede arbejdet sammen med Pen (Lederen af Our Chalet) og en amerikansk træner, — en ære så stor, at vi synes, der falder lidt glans af på korpset også! Løyer er lige kommet hjem og er i gang med hverdagens arbejde, og vi ringer hende op i Odense for at høre om turen:

— Velkommen hjem. Er det overflødigt at spørge, om du har haft en god sommer?

— Måske er det overflødigt; i alle tilfælde har jeg haft en sommer, som har gjort stærkt indtryk på mig, og hvis eftervirkninger vil række langt ind i tiden fremover.

— Hvor længe var du på Our Chalet?

— I godt tre uger efter først at have betrædt de „private“ bjergstier i små 14 dage sammen med Bo.

— Hvor mange deltagere var der i årets Juliette Lowsamling, og hvilke lande var repræsenterede?

— Der var 19 Juliette Lowgirls fra 9 lande: Norge, Schweiz, Luxembourg, Liechtenstein, Canada, Australien, Amerika, Malakka og Ceylon; med en enkelt undtagelse meget fint udvalgte og pragtfulde piger, som det var berigende at komme i så nær kontakt med.

— Hvad arbejdede I med?

— Vi hørte dem fortælle om deres respektive lande, deres historie, religion, uddannelsesmuligheder, spejderarbejde m. m. Vi havde diskussioner om mange ting, — sange, folkedanse, lege, praktiske opgaver i terrænet, orientering, husflid, vidunderlige bjergture o. m. a. Det er ikke en træning, snarere et stævne, hvor vi gennem disse beskæftigelser på de forskellige landes facon forsøger at få dem til at leve efter B. P.s ord: Look wider still!

— Var der skandinaver med i år?

— Det er der næsten altid, i år var det et par vældig søde norske piger, Turid fra Kirkenæs (NSP) og Reidun fra Bergen (KFUK).

— Hvad bestod dit arbejde i?

— Sammen med amerikaneren at være en hjælp og støtte for Pen, — at lede diskussionerne, tilrettelægge programmet, foreslå, tage initiativ til og gennemføre vore forskellige gøremål — men mest af alt: make them feel happy.

— Hvilke deltagere havde den længste vej til Adelboden?

— Det havde to gæve piger fra Australien, de sejlede i 4 uger for at nå Europa, og de kommer først hjem til jul! Turen tager dem over et halvt

år, studier og andet arbejde måtte ganske lægges på hylden, — men hvad gør man ikke, når man har fået sådan en chance? nu turer de rundt i Europa, inden de skal sejle hjem i november.

— Hvad gjorde størst indtryk på dig?

— Det er virkelig meget svært at svare på, for de største indtryk er så forskelligartede, og nogle af rent privat karakter, men et par ting kan jeg da nævne: pigernes beretninger om, hvordan de blev udvalgt til turen, og deres reaktioner, da de fik brev der sagde: det blev dig, der skal rejse! Og hvis du så kan tænke dig et kæmpebål med tusinder af gnister tændt oppe i bjergene på Schweitz's nationaldag den 1. august, og rundt om os alle de mange udenlandske grupper, der lå i lejr i nærheden og alle vore naboer efter skik og brug med kulørte lamper — vi var 16 nationer, der sang hver sit lands nationalsang — så kan du måske tænke dig, hvad man føler som ene dansker.

Og måske mest af alt den ubegrænsede tillid, som Pen viste mig, som gjorde, at man måtte rulle sig ud!

— Har du haft oplevelser, som du lige synes, vi andre skal høre om?

— Jeg har haft mange oplevelser og vil gerne fortælle om dem allesammen, men nu er der da vist gået 12 minutter? men hør nu lige om en: en strålende morgen stod vi op kl. 4, Pen, tre piger og jeg, listede ud af huset og gik med bjergstøvler og rygsæk opad, så solen forgyldte bjergtoppene lidt efter lidt, drak morgenkaffe kl. 7,30 i en alpehytte og var på toppen af Elsighorn (ca. 2800 m) kl. 10. Der sad vi en times tid og indsugede den renhed og skønhed, der hersker deroppe, gik så ned til en lille bjergsø, hvor vi tog en dukkert og tændte bål, spiste frokost ved 12-tiden og var hjemme på Our Chalet kl. 4, 12 timer senere, friske som fisk efter ca. ti timers gang — se det er liv — du skulle bare prøve.

— Vi kan lige nå at høre, hvor du skal hen næste år?

— Ja, det er jeg også spændt på, måske til Australien, jeg har flere invitationer —

15 minutter, ønsker De at fortsætte? A.H.

I sidste nummer af bladet bad en patrulje om instruktion i rapportskrivning og tegning af ruteskitse, og den kommer så her, skrevet af en af dommerne fra drønningeturningen, Lil Lund:

Når man får den opgave at skulle planlægge en vandretur og aflægge en rapport om turen bagefter, må man være klar over, at det betaler sig at lægge et stort arbejde i *planlægningen*; man kan så meget hurtigere og meget bedre skrive en virkelig god rapport, når man har foretaget turen.

Til planlægning af en vandretur vil man som regel behøve et kort (evt. en togplan) og en beskrivelse af den egn, man vil vandre igennem. Kortet anvendes til at tilrettelægge ruten, man vil følge. Det gælder om at gøre denne så afvekslende som muligt, således at turen fører både gennem skov og ud over det åbne land og fører til de steder, det være sig kirker, hjemstavnsminde, landbrug o. s. v. du agter at se. Stier og biveje er behageligst at vandre ad, i hvert fald bør man undgå de største færdselsårer, der jo om søndagen er erobrede af motorkøretøjerne. Har man på kortet fundet den egn, som man vil vandre i, må man læse en beskrivelse af egnen, f. eks. i Traps „Danmark“, turistforeningens bøger, D. V. L. s vandrebøger eller andre håndbøger, og derpå fastlægges ruten, så den fører over de interessanteste steder på egnen, og man gør sine notater om den i en lommebog. Derefter udmåler man turen og udregner dens varighed. Som regel regner man 5 km i timen, 1 times frokosthvil, og da det ikke altid kan lade sig gøre at lægge en god tur, der både begynder og slutter ved ens hjemsted, må man i det tilfælde finde et tog, der kan føre en ud til vandringsens begyndelse eller et, der kan føre en hjem bagefter. Aftenen før, man skal ud, sørger man for, at alt er i orden: det solide fodtøj, tykke sokker, eventuelt fotografiapparat og skitsebog, de notater, man har gjort, sangbog, evt. togplan, kort og madpakke.

På hele turen forsøger man at overholde de 5 km i timen og sørger for et godt langt hvil i stedet for de mange små. Man fotograferer interessante bygninger og smukke steder, eller køber postkort af dem, eller hvis man kan, tegner dem, man tegner grundplan af kirken, skaffer sig iøvrigt de oplysninger man kan om denne, skitserer, noterer o. s. v., man aflægger besøget på den virk-

Instruktion for patruljerne

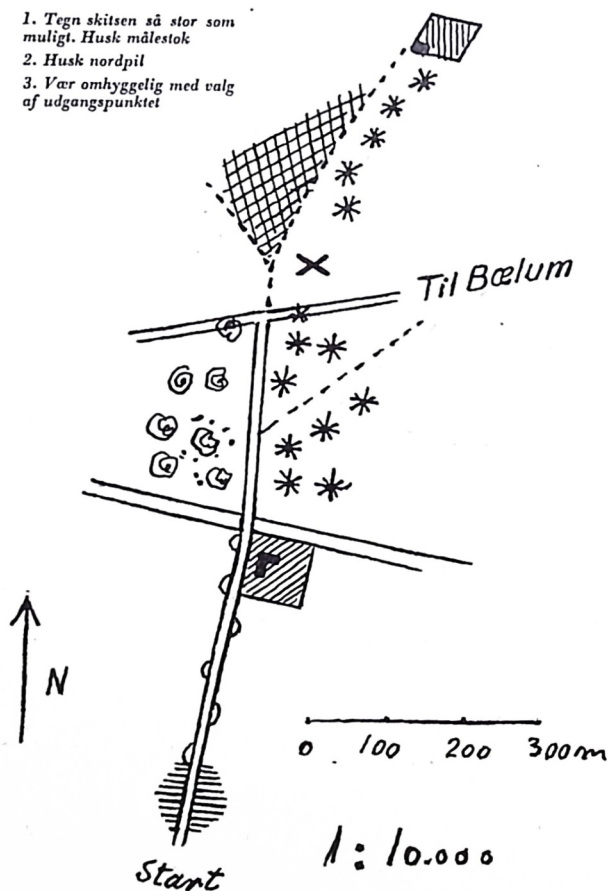
OM AT SKRIVE

somhed, man nu har ønsket at se, samler planter og sørger i det hele taget for at bringe så meget som muligt med hjem fra turen.

Når man så kommer hjem, tegner man en ruteskitse af turen, skriver en kort og klar beretning med angivelse af de iagttagelser, man har gjort undervejs og ordner det indsamlede materiale til en helhed, udfører alt på en ordentlig og sirlig måde, således at den, der kaster et øje i rapporten, kunne få lyst til at gøre samme tur.

Når man skriver en rapport, skal man sørge for at få de vigtigste ting med og ikke fordybe sig i detaljerne, det kan sådan set være lige meget, om man har spist sin madpakke kl. 13,05 eller

1. Tegn skitsen så stor som muligt. Husk målestok
2. Husk nordpil
3. Vær omhyggelig med valg af udgangspunktet

EN RAPPORT

kl. 13,30, hvorimod det bestemt ikke er lige meget, om man har lagt mærke til den forskelligartede vegetation, der fandtes på et bestemt stykke af turen eller om man har bemærket alle de rådyr, der færdedes i den eller den skov. Og tænk så på, at det gælder ikke om at skrive en lang stil, lige så lidt som man ikke kan nøjes med at remse op, at man kl. 10 gik på hovedvejen, kl. 10,30 på en lille bivej, kl. 11 snakkede med en mand, kl. 11,30 så et egeren o. s. v., en mellemting mellem en opremsning og en dansk stil, er, hvad man forstår ved en rapport.

Og husk så, som jeg også har skrevet ovenfor, at jo flere illustrationer, hvad enten det nu er fotografier, tegninger, planter, postkort eller jordarter, kornsorter eller hvad, man har at sætte ind i sin rapport, jo mere interessant og levende bliver rapporten.

Og så er der ruteskitzen, man skal lave over turen. Ruteskitzen er en slags vejviser. Den skal ligesom en melding være enkel og klar, da det er en form for kort og klar besked om en vej- eller gadestrækning. Den behøver kun at være forsynet med de signaturer og navne, der ligger på ruten eller ganske nær denne, samt enkelte navne, der stedfæster dens beliggenhed i forhold til omgivelserne.

I almindelighed tegner man ruteskitzen samtidig med, at man gennemvandler ruten, og der er da ved startpunktet et par ting, man må gøre sig klart.

1. Størrelsesforhold. Tegn skitsen så stor som mulig, husk at angive målestok.

2. Husk nordpil. Papirets venstre og højre kant bør markere nord-syd retningen. Kvadreret papir er en fordel.

3. Hvor på papiret skal der begyndes? Man må bruge sin omtanke. Skal ruten f. eks. gå fra startpunktet i nordlig retning, må man naturligvis begynde midt på papirets nederste kant.

Overfor ser I et eksempel på en ruteskitse.

Lil

Min to brødre er ivrige spejdere ligesom jeg, og derfor har jeg lejlighed til også at læse drengenes blad (ligesom de læser mit). Og dér læste jeg sidste gang om to nye duelighedstegn, der skal indføres hos drengene. Det ene er et færdselsmærke, og det synes jeg, vi også skulle indføre, for her i landet sker jo de fleste færdselsulykker, fordi folk enten ikke kender færdselsreglerne ordentlig eller ikke overholder dem. Det andet mærke er et FN-mærke, og det synes jeg måtte være interessant for alle store spejdere at tage, for man kan ikke vide for meget om det store opbygningsarbejde, der gøres for freden.

Else Hansen, patruljefører

Min patrulje er to år gammel, og vi har bestemt, at vi i år vil begynde at tænke på julegoodturn allerede nu. De første år endte det altid med, at vi tiggede pengene og pakkerne i hjemmene, og det gjorde vi egentlig med dårlig samvittighed, for når det var rigtigt, skulle vi jo skaffe tingene selv. Derfor vil vi i år arbejde med husflid og den slags og lave en lille fest og tjene pengene sammen selv. Jeg tror, vi vil få det vældig godt med det arbejde.

Egernpatruljen

Det er ikke for at kritisere bladet, men patruljeførerne her hos os har talt om, at vi ville så gerne have noget mere instruktionsstof til patruljerne i bladet. Vi har jo nok en håndbog, men dels kunne det jo være, man havde fundet på noget nyt, dels er det nemmere at finde ud af, når man får det hver måned.

H. B., København

Svar til H. B.: Vi ligger netop i forhandling med en dygtig træner, som vi har bedt om at skrive en række artikler om træning i duelighedstegn til væbnersnoren. Serien skulle strække sig over vinteren. Ydermere kommer der fra nytår en beretning om en patrulje og dens hverdag, som det var vort håb, at I skulle kunne blive klogere af og glade over.

Venlig hilsen

Red.

★ ★ ★

Vi er fornylig vendt hjem fra en tropstur og et besøg i Liechtenstein. Skulle du have glemt, hvor Liechtenstein ligger, kan du bare slå op i dit atlas og søge nede i hjørnet af Schweiz og Østrig, der vil du (hvis du er meget heldig) finde det lige syd for Boden-søen.

Hvorfor vælge sådan et underligt lille land, som ingen ved, hvor er?

Fordi blandt alle Europas herlige stater finder man ikke let så megen naturskønhed og fred samlet på så lille en plet. Det ved vi nu. Før vi drog ud, havde vi jo bare hørt rygter herom og følt os draget af landets tilsyneladende uberørt-hed og iøjnefaldende lidenhed, der kan få selv en dansker til at få storhedsvanvid.

Vi arbejdede målbevidst et års tid for at gøre eventyrplanerne til virkelighed. Turen skulle samtidig omfatte et kortere besøg i Schweiz og et længere ophold i Østrig, så det er indlysende, at der skulle vaskes oceaner af trapper og „sittes“ et hav af skrigende baby'er, før der var økonomisk grundlag for et sådant foretagende. Forbedelserne var jo noget mere omfattende, end når man planlægger en tropstur til Hareskoven, men alt dette var frygtelig spændende, for der var jo ikke det, man ikke skulle kunne og vide, før man begav sig afsted på den udflugt.

Vi havde hørt, at Liechtenstein var et vældig spejderaktivt lille land og fandt snart ud af, at pigespejdernes chef var ingen ringere end prinsesse Marie-José af Liechtenstein, så måtte spejderbevægelsen da være velanskrevet i fyrstendømmet. Om fyrsten selv, der regerede landet, vidste vi ikke så meget andet, end at han „boede på sit høje slot“ i hovedstaden Vaduz, et slot, der så vældig spændende ud på de billeder, vi havde studeret. Liechtenstein står forøvrigt i told-, mønt- og postunion med Schweiz, og det er sikkert en udmærket ordning.

Vi havde skrevet til Vaduz for at høre, om der var et vandrerhjem, vi kunne bo på. Det var der ikke, men en rar spejderfører, vi kom i forbindelse med, lovede at skaffe os tag over hovedet og madrasser på gulvet i skolens gymnastiksal og skrev iøvrigt, at de *Fürstliche Liechtensteinische Pfadfinderinnen* glædede sig meget til at træffe os. Så det lød jo lovende.

At Liechtenstein er et lilleputland, det vidste vi, men at det var så lille, at det kneb med at

„Familien Sonderbro“
har været på
alle tiders sommertur
i Liechtenstein

Fra slottet
kan Liechtensteins fyrste
overse hele
sit lille, smukke land

PÅ BESØG I ET *lykkeligt* LILLE LAND

finde det, da vi stod på dørtærskelen, havde vi alligevel ikke forestillet os.

Vi havde billet til Vaduz, der stod ganske tydeligt København—Basel—Vaduz (og så 117 byer, som vi skulle besøge i Østrig). Men konduktøren rystede på hovedet og sagde, at det var helt forkert, for der gik ikke tog til Vaduz, der var ingen jernbaner i Liechtenstein. Vi skulle meget hellere stå af næste gang, så var der kun en snes kilometer „zu laufen“ over bjerget dér, han pegede på en fiks lille ting med sne på toppen, og vort blik gled fra det til det bjerg af rygsække, vi havde foran os. Vi ville ikke være i stand til hverken at gå eller „løbe“ så forfærdelig langt med det. Så fik vi en reserveret vogn til grænsestationen Buchs, hvorfra vi kunne komme til Schaan, en anden by, eller rettere den anden by i Liechtenstein.

„Fuerstentum Liechtenstein“ stod der på stationsbygningen i Schaan. Nu var vi der altså endelig, og skæbnen var os så nådig at lade en postbus gå lige fra Schaan til Vaduz.

Postbussen var højt og tæt lastet, vi formelig stod op på ryggen af hinanden. „Der er slottet!“

skreg en. „Se dog slottet!“ hylede en anden og tredie, der ikke havde hørt de andre. Ja, sandelig, der lå slottet, som vi kendte så godt fra billeder. Ikke som et andet anstændigt slot nede på jorden omgivet af parker og springvand, men som en middelalderlig røverborg på et højt bjerg. Her boede altså fyrsten, der herskede over de 13—14.000 sjæle, og herfra kunne han i sandhed næsten overskue hele sit lille rige.

Selve Vaduz lå for foden af bjerget og strakte sig ned mod „den unge Rhin“, den så vidunderlig ud. Byen vrimlede med pigespejdere, der til vor store skuffelse ikke så spor fyrstelige ud — det var de heller ikke, de var schweizere og gæstede byen ligesom vi selv. Af kom vi og af sted sneglede vi os med vore huse på ryggen langsomt af sted mod skolen.

Knap ti minutter senere var vi budt hjerteligt velkommen og havde set, hvor vi skulle bo. På en eng lige nedenfor eventyrslottet lå vort „kvarter“, der viste sig at være ikke en skummel gammel skole, men to selvstændige bygninger, hvoraf den ene var et hypermoderne skolekøkken med lokaler til ethvert formål, varmt vand og elektrisk

altmuligt. Vi tog det henrykt i besiddelse, åbnede alle skabe og prøvede alle kontakter. Den anden bygning var et gymnastikhus, i hvilket der skulle anbringes madrasser til os. Da vi ville kigge ind, slog en støvsky os imøde, man var nemlig ikke ganske færdig med rengøringen. Sammen med adskillige af byens yngste indbyggere gjorde gymnasieskolens *professor* selv rent derinde. Den høje herre var tillige spejderfører, det forklarede jo noget, men vi følte os dog vældig beskæmmede ved tanken, men der var ikke tale om, at vi måtte hjælpe til. Frem fra de omkringliggende huse myldrede små unger med koste, klude og sure miner, og da vi roste dem for deres flid, sagde de: „Wir müssen,“ og sendte os et olmt blik. De ikke *måtte*, men *skulle*, for de havde nemlig „brugt gymnastikhuset som legeplads og gjort det til en skamlet for Vaduz“. Det skulle altså sones. De unge mennesker var også de eneste, der under hele vort ophold viste os en kold skulder.

Så gik vi på opdagelse i den lille by, og den var ikke kedelig. Ti trin oppe gennem en have lå en gade, her lå regeringsbygningen og en ældgammel skøn valfartskirke. Gamle patricierhuse lå side om side med moderne bygninger. Vi så et begravelsesoptog, der så nærmest middelalderligt ud efter vore begreber, men da vi kom ind

Jeg er
vandrings-
mand
af fødsel

i en bank og ventede at finde lidt af den samme interessante patina, blev vi forundrede over at se, at alting derinde så ud, som om det var købt i går, sidste skrig i alle kontorartikler, skrive- og regnemaskiner, luftkonditioneringsanlæg og hvad det hele nu altsammen hedder. Der var en vældig spændende souvenirkiosk nede i byen, og vi er hverken værre eller bedre end andre turister, indstormede vi for at undersøge herlighederne. Jeg tror ikke, der var den spilledåse, der ikke blev prøvet den eftermiddag. Men det mest interessante ved butikken var alligevel baronen, der handlede med alle herlighederne og beredvillig trak den ene spilledåse op efter den anden. Han var ganske vist i læderbukser og alpeskjorte, men baron var han da, og hans baronesse, der ligeledes var født med blåt blod i årerne, hjalp til midt i al hurlumhejen. Selvfølgelig var baronen spejder, gav os alle 10 pct. og beklagede meget, at fyrsten ikke var hjemme selv, men lovede at præsentere os for prins Emanuel. Han blev dog sparet for ulejligheden, for uden for hotellet traf vi en meget høj herre iført shorts og racercykel. Han standsede brat op, smilte stort og venligt og bød os hjertelig velkommen. Det var drengespejderen chef, prins Emanuel af Liechtenstein. Vi fik selvfølgelig et fyrst-prinsligt håndtryk og gik hjem fulde af forundring over dette mærkelige lille land, der egentlig var vældig demokratisk, når det gjaldt prinser og baroner, men ikke havde givet kvinderne valgret. Vi chokerede den internationale sekretær for pigespejderarbejdet ved at fortælle, at vi i Danmark havde en kvindelig justitsminister.

Man havde ladet os forstå, at man ventede en vældig opvisning på tribunen midt i byen den næste aften, og det var nu ikke helt det, vi havde tænkt os, da vi havde foreslået spejderne en fælles lejrbaalsaften. Vi sled vældigt med sange og folkedanse og grinede meget. De, der ikke dansede, så til hængende i ringene oppe under loftet — med hovedet nedad.

Næste dag kom en flot langtursbus og hentede os kl. 8. Professoren var med som turistfører. Det var en fabelagtig dygtig og sikker chauffør, der kørte for os. Hele tiden sneg vi os langs randen af en afgrund, mens bussen kravlede op ad bjergget, forbi slottet og gennem den skønneste bjergegn helt op til en lille gammel kirke 1400 m oppe.

En lille
gammel kirke
1400 m oppe

Her blev vi læsset af og startede vor vandring ud for at finde schweizernes lejr, de schweizere vi havde set dagen i forvejen. Vi gik langt og fandt mange dejlige alpeblomster og også schweizernes lejr, bare på den forkerte side af en rivende bjergstrøm. Skulle vi virkelig gå helt tilbage til broen? Nogen havde anbragt en træstamme på tværs af floden et sted længere henne, denne ville vi prøve at forcere. Vandet var iskoldt, strømmen stærk, men der var ikke dybere, end at man kunne vade, — men hvor var det iskoldt. Skoene bandt vi fast i bæltet, d. v. s., der var nogen, der prøvede at kaste dem over, og mens det røg om ørerne på os med store bjergsko, landede en sko midt i strømmen og sejlede lystigt afsted. Det var nogle rædselsfulde minutter, inden vi vidste, om det ville lykkes de to kvikke, der var kommet over, at indhente den, og det var også kun med udfoldelse af al deres kraft, hurtighed og snilde, at de fik frarøvet floden dens bytte.

Schweizerne var hyggelige og sjove. Vi tilbragte mange timer sammen med dem. Sang, dansede folkedanse og legede. Vi lærte hinanden sange, dem vi lærte, har vi desværre alle glemt, undtagen een, der var så morsom, d. v. s., vi forstod ikke, hvad det var, schweizerne sang, men så lavede vi bare selv en tekst, der lignede, og det blev den absolut ikke mindre morsom af. Da afskedens time kom, flåede man alle mærker og tegn af sig og byttede, og schweizerne lovede at komme ned og se på vores skrækkelige opvisning om aftenen; det var der selvfølgelig ikke en sjæl, der troede, de ville, da vi selv havde været et par timer undervejs med bussen.

Vi tilbragte en vidunderlig dag deroppe og var dødtrette, da vi kom ned om aftenen, selv om den rare bus havde kørt os den sidste halvdel af vejen ned igen.

Vi havde været frygtelig nervøse for den aften, og nervositeten blev jo ikke ringere, efterhånden som hele Vaduz troppede op. Nu fik vi liechten-

Der gik
ikke tog til
Vaduz

steinerne at se i fuld uniform, hidtil havde de været civile. Drengene såvel som piger marcherede op, ulve og blåmejser, der var sandelig stil over dem, jo, de *var* fürst-prinzliche, det lyste ud af dem, sødest var blåmejsjerne. Nu kom også prinsen, baronen og en østrigsk prinsesse (der forøvrigt hjalp baronen med spilledåserne i de travle eftermiddagstimer), byens honoratiores, ministre, professorer o. s. v. med familie. Hele pladsen var fuld af mennesker, og tænk, så kom schweizerne pludselig trampende med store støvler og kæmpe-rygsække, det var nogle gæve piger, skal jeg love for. Den tur har mindst taget 5 timer.

Så kunne vi altså begynde. Vi dansede det bedste, vi havde lært, og sang så godt, vi kunne, men syntes det hele var jammerligt. Schweizerne fik vi overtalt til at komme frem og synge, og til sidst deltog også liechtensteinerne, de sang meget smukt. Det var blevet mørkt, før vi var færdige, et barmhjertigt mørke, der skjulte den skrækelige tribune og alle tilskuerne og bare lod os spejdere mødes i en stor kreds. Den liechtensteinske fører takkede os for den storartede aften, og det lød virkelig, som om hun mente det; hun gav hver af os det liechtensteinske pigespejdermærke til erindring. Sammen sang vi vore nationalsange og vort tapto, mens slottet deroppe indirekte belyst så ud, som om det svævede på en sky. Midt i stilheden (trods de mange mennesker) ringede den gamle kirke med sine skønne klokker, og vi følte os pludselig på en forunderlig måde hjemme midt i alt dette fremmede. Vi vidste, at vi aldrig ville glemme denne aften, og gennem alt, hvad vi senere oplevede af herlige ting både der og i Østrig, står mindet om Liechtenstein i et ganske særligt varmt skær på grund af den hjertevarme, der strømmede imod os der.

„Dette er Liechtenstein, det vidunderlige lille-putrige i Europas hjerte, der midt i de kaotiske omgivelser selv ligner et roligt og fortrøstningsfuldt bankende hjerte.“

Kat.

INTERNATIONAL patruljeførerlejr i Finland

Vi var 12 blå, 10 grønne og 5 sydslesvigske patruljeførere, der i år fik den herlige oplevelse at deltage i en international patruljeførerlejr i Finland med 8 efterfølgende dage i et finsk hjem.

Vi mødtes på hovedbanegården den 15. juli, hvor vi, udstyret med rygsæk, kuffert og moderlige formaninger, steg på toget og kørte til Stockholm, som vi besøgte grundigt. Derfra sejlede vi til Åbo og kørte med bus en timestid til en lille ø, Lemlax, hvor lejren skulle foregå. Vore forventninger var naturligvis store, og de blev bestemt ikke skuffede i de 14 dejlige lejr-dage, hvor alt var så forskelligt fra, hvad vi er vant til.

Lejren lå et herligt sted midt i den finske skærgård omkranset af skov og strand — skov, ja — hvad mener I om dette: når man manglede brænde, udsøgte man sig et udgået træ, og bevæbnet med sav og økse hentede man brænde til middagsmaden!

Vi var godt 300 deltagere i lejren, og ca. 10 nationer var repræsenteret, der var spejdere fra så fjerne lande som Canada og Curaçao (ved I, hvor det ligger?). Vi var delt i grupper på 30—40 spejdere, så der var finner og udlændinge i hver, og grupperne arbejdede selvstændigt med madlavning og med træninger, som vi havde både formiddag og eftermiddag. Vi var blandede i patruljer, hos os var der således finsk- og svensktalende finner og danskere i hver patrulje, det gik fint trods sprogsvanskeligheder — vi klarede os med en skøn blanding af inter-skandinaviske, finsk, engelsk, tysk og mange fagter og gebærder.

Den røde tråd gennem lejren var spejderlov og -løfte. Hver dag havde sit motto, og grupperne havde en daglig opgave i tilknytning hertil — hvad opgaven havde bestået i, fik vi dog først at vide om aftenen. F.eks. var mottoet en dag: „En spejder er sparsommelig og ordentlig“, og den dag havde lejrledelsen i dagens løb været rundt hos alle grupperne og set efter, om køkkenpladserne var ordentlige og i tip-top stand.

Lejrhygiejnen var et kapitel for sig — vi var faktisk rene i den lejr! Morgen og aften vaskede vi os over hele kroppen ved stranden og tog en rask dukkert, og om aftenen blev der stillet varmt vand op i et vasketelt, herligt! Aftendukkerten skulle der undertiden overvindelse til i regn og storm, men den gjorde, at vi ikke fros om natten (ret meget i hvert fald).

Højdepunktet var dog vel turneringen mellem grupperne, hvor et hold fra hver gruppe deltog, vi havde to danskere med på vores hold. En sjov og spændende og ganske krævende tur bygget over „De 7 brødre“ af Alexis Kivi, en bog, alle finner kender. Øsende pjadderregn —

Kiitos testä leiristä — og på gensyn! De tolv + en

EVENTYR OG SANGE

Prøv ved et patruljemøde, hvem der kan finde flest eventyr og sange illustreret i denne tegning

* * * Løvsaven * * *

I et blad læste jeg engang en erfaren husflidsmands råd om løvsaven, og som punkt 1 stod der: *Køb ikke den billigste, men den bedste løvsav*, det råd lader jeg herved gå videre til jer.

Som det vel er de fleste bekendt består løvsaven af en U-formet bue, hvortil er fastgjort et håndtag til at føre saven med. Ved hver af buens ender findes en kæbe bestående af en plade og en skrue, hvori savbladet fastspændes. Savbladene er tynde stålklinger forsynet med fine tænder, og de fås i forskellige finheder. Til udskæring i tyndt træ og krydsfiner anvendes klinge nr. 5 eller nr. 6 — til udskæring i sværere materialer som f. eks. ben anvendes de såkaldte metal-savklinger.

Det mest anvendte materiale er vel nok krydsfiner. Hvad er egentlig krydsfiner? Krydsfiner fremstilles i en række lande verden over — det, vi bruger her i landet, kommer for størstepartens vedkommende fra Sverige og Finland. Fabrikationen foregår på den måde, at et antal tynde træplader sammenlimes, så længderetningerne krydser hinanden. Den færdige plades tykkelse afhænger af, hvormange plader der er limet sammen — den mest anvendelige tykkelse til løvsavsarbejder er 3–5 mm.

Arbejdsgangen for løvsavsarbejder er den, at tegningen af det stykke, eller den figur man vil save ud — fæstnes til pladen ved hjælp af tegnestifter, et stykke kalkerpapir skubbes ind under, og med en blyant følger man tegningens konturer.

Vi vil begynde med en ganske enkelt og nem ting. Hvad mener du om at udsave et lille spækebrædt, som mor kan bruge til at skære løg på.

Tegningen (fig. 1) forstørres efter kvadratmetoden, som før omtalt, og kalkeres over på din krydsfinerplade. Tegningen længste side må følge træets åre, da træet ellers nemt vil slå sig.

Inden vi begynder savningen, må jeg hellere advare jer mod at bruge spisebordet som arbejdsplads med mindre I har anskaffet en lille *savbuk*, som ikke koster ret meget og som nemt kan spændes på bordet. Den skåner ikke alene bordet, men letter også arbejdet.

Savklingen sættes i saven ved at man anbringer savbuen i støtte mellem bordet og brystet. Håndtaget vender ind mod dig selv og buen vender nedad. Savbladet spændes ved hjælp af skruen

fast i den ene kæbe. Tænderne skal vende bort fra buen og nedad mod håndtaget. Under savningen må træpladen holdes fast mod savbukken. Saven føres op og ned i sin fulde længde og lodret, så snittet står vinkelret på pladen. Der skal lidt øvelse til, og den fejl, en nybegynder altid begår, er at trykke og tvinge saven frem — det må undgås. Saven arbejder sig selv frem gennem træet, når du holder om saven med en let hånd. Tegningens streger følges, og ved omdrejningerne holdes saven igang — og ned, medens man med venstre hånd drejer træpladen — dette sidste er meget vigtigt — gøres det modsat, vil der knække altfor mange savklinger!

Når løgbræddet er udsavet, trænger det sikkert til en afpudsning. Dels skal overfladen pudses med sandpapir (lagt om en klods), og dels trænger savsnittet til en omgang enten med en halvrund fil, eller med sandpapir.

Efter endt arbejde „hænges saven på sin knag“, men først afspændes den og savbladet tages ud.

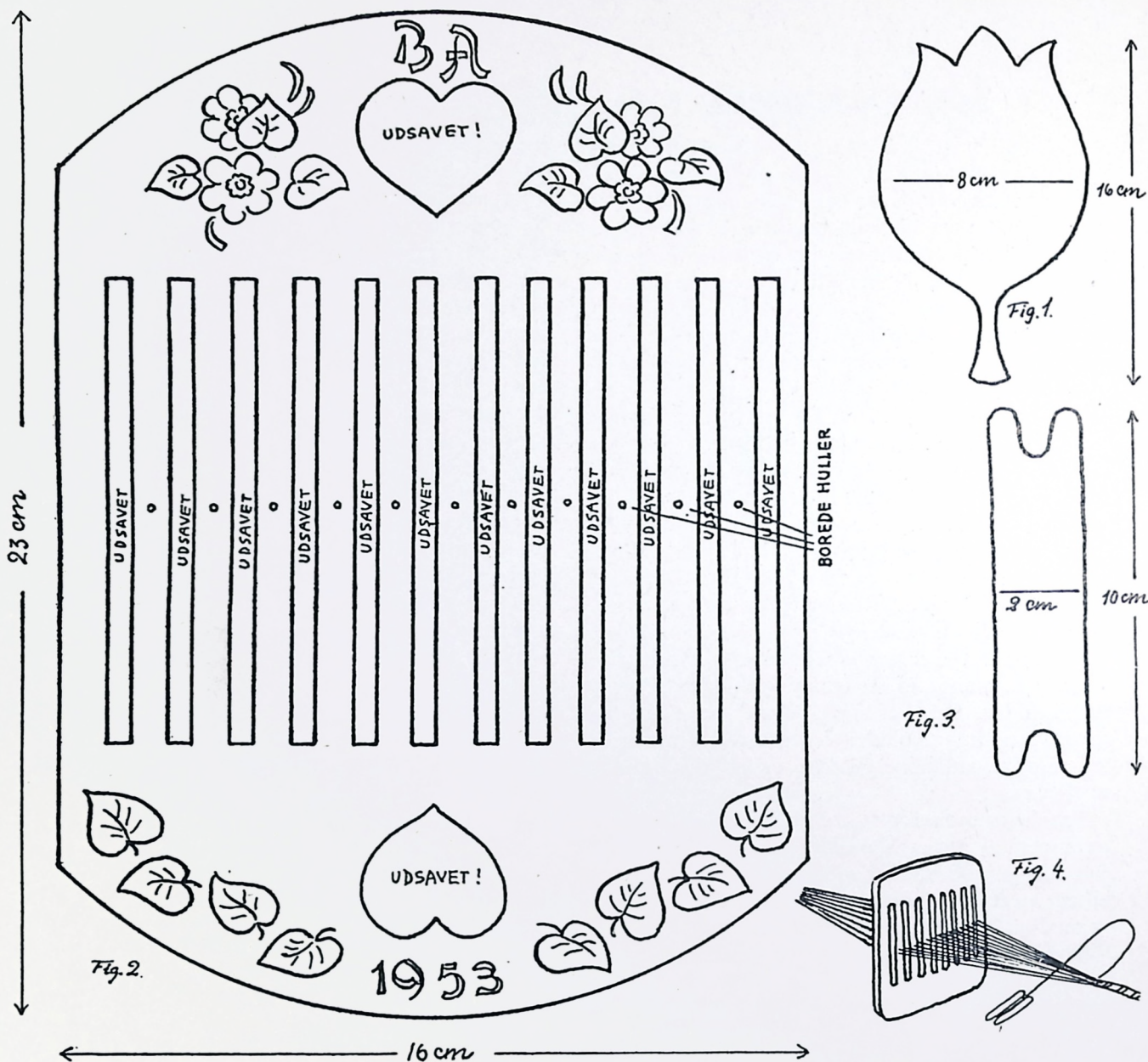
Når du har fået lidt øvelse i at bruge løvsaven, skulle du prøve lidt sværere ting — og så tror jeg godt, du kan lave et *vævespjæld* — ville det ikke være morsomt at kunne væve et bælte på din egen hjemmelavede væv.

Tegningen (fig. 2) tegnes op på papir, så målene passer. Hullerne bores med stikbor eller boremaskine, som du nok kan låne dig frem til. Hullerne skal være så store, at en tyk uldgarnssnor nemt kan gå igennem. For at kune udsave rillerne, må der bores huller i den ene ende, og her igennem føres savklingen, iden den fastgøres til den sidste kæbe på løvsaven. Efter udsavningen må såvel riller som huller slibes omhyggeligt, så tråden ikke hænger i.

Den store samling af vævespjæld, som findes på Nationalmuseet, viser, at det er et af de oftest forekommende tekstil-redskaber fra ældre tider. Vævespjældene fra dengang er ofte smukt forarbejdet og prydede med udsavede eller påmalede ornamentter, monogrammer, årstal eller lign. Håber denne viden kan give dig inspiration til at dekorere dit vævespjæld.

Inden vi kan begynde at væve, må du udsave en lille skytte til at vinde garnet op på (se fig. 3).

På fig. 4 ses, hvordan vævespjældet anvendes. Det er et meget enkelt redskab, og dets hovedopgave er at frembringe et væveskel, så indslagstrå-

Klip her til bladets kant

Denne side kan klippes ud, således at I i vinterens løb kan samle Bos' husflidsartikler i jeres arbejdsbog

den kan føres gennem trenden. Denne trækkes sådan 1 tråd gennem rillen — 1 tråd gennem hullet — trendens farve kan være ensfarvet — eller den kan varieres, hvorved der kan fremkomme forskellige mønstre. Varieres indslagstrådens farve, dannes striber på tværs, og du har rig anledning til at øve dig i farvesammensætning. Ved beregning af trendens længde skal du beregne ca. $\frac{1}{2}$ m mere, end længden på den færdige ting.

På trendetrådene slås en knude i begge ender,

når de er trukket gennem vævespjældet — den ene ende fastgøres til dørhåndtaget, den anden ende til en snor, som du har rundt om livet. Vævespjældet føres op — skytten med indslagstråden ledes igennem, vævespjældet føres ned, skytten skal nu ind fra modsat side og så fremdeles. Trådene „slås“ på plads med en lommekam — og du vil, efterhånden som du får øvelse, kunne væve et fint bånd, der kan bruges til bælte til dig selv, eller du kan fabrikere et par nydelige seler til lillebror.

Fra vor udsendte korre- spondent i Amerika

Torsdag morgen tidlig ankom vi (den skandinaviske patrulje) til *Wichita*. På stationen blev vi modtaget af medlemmer af Juliette Low-komiteen og nogle af spejderlederne. Vi blev indlogeret to og to hos hver af disse og kørte straks til vort nye „hjem“.

Næste dag tog vi ud for at besøge nogle daglejre. Det er for det meste blåmejser (Brownies) og mindre spejdere, som kommer ud i disse lejre. Kl. 9,30 om morgenen bliver spejderne i biler bragt ud til lejrene. Dagen går nu med øvelse i spejderfærdigheder, husflidsarbejder, med sang og med leg.

En dag var vi gæster i den Skandinaviske klub i *Wichita*. Vi var først på rundtur i byen med hver sin familie. Ved den lejlighed så vi olieboring, af hvilke der er en mængde her omkring, flyvemaskinefabrik og meget andet. Om aftenen dansede vi folkedans for hele klubben, og bagefter var vi til en base ball-kamp. Formanden for den

Skandinaviske klub spurgte os, om vi ikke ville beholde vore folkedragter på, hvilket vi selvfølgelig svarede ja til. Så vi troppede op i folkedragter på base ball-banen. Alle mennesker så på os, da vi kom ind; men det var ikke det værste. Midt under spillet hørte vi til vor „skræk“ en stemme i mikrofonen sige, at der var 8 skandinaviske spejdere her i aften, og om vi ikke ville rejse os op.

Mandag kørte vi ud til *Turey Creek camp*, som ligger ca. 100 miles udenfor *Wichita*. Køreturen tog ca. 3 timer, og det var en dejlig tur. Her så man rigtigt *Kansas*, som man havde ventet, det skulle se ud. Vi kørte mange miles uden at se et eneste hus. Kun store, tørre sletter med mængder af kaktus og masser af sand.

Turey Creek er, hvad de her kalder en established camp. Til lejren hører foruden telte et stort træhus, hvor alle måltider indtages. Der er et dejligt stort køkken med moderne bekvemmeligheder såsom elektrisk komfur, røre-

TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

I sommer havde vi lejrplads her, det felt, som jeg lå i, lå lige der!

Her havde vi bål på den plads, som du ser. Her fandt jeg to dejlige højrefjer

Der lå vores køkken, og ved strandkanten her, her fandt Mette Marie en vældig klump ler.

Så har du vist set alt - der er ikke mere! Jo, spildevandshullet - det var altså her!

maskine og køleskab. Køleskabet er simpelt hen nødvendigt, da vi ofte har 40° i skyggen. Maden tilberedes af 3 kokke.

Der er omkring 100 spejdere ad gangen i hele lejren, fordelt i 5 unit. Hver unit arbejder for sig. Teltene er meget forskellige fra, hvad vi er vant til. De er meget store og har trægulv og rigtige senge.

Der var noget, som overraskede mig lidt, da vi kom: lederne af lejren er ganske unge, men de forstår at holde orden i det hele. I de dage, vi har været her, har vi været rundt til forskellige unit og har fortalt om Danmark og har lært spejderne sange og folkedanse.

Vi har set uendelig meget allerede. En dag var vi ude

at se en stor ranch med cowboys, koer og heste. En anden dag tog vi afsted i lastbilen til en lille by et stykke vej herfra for at se en rodeo. Det var forfærdeligt spændende. Der var ridning på vilde heste uden sadel og ridning på okser. Til disse ridt måtte cowboyen sidde på hesten eller oksen i otte sekunder og derefter se at komme af uden at blive trampet på.

Nu lakker det mod enden her i lejren. Vi er alle helt kede af at tage afsted, lige idet man rigtig er kommet til at kende dem allesammen. Kammeratskabet er vældig godt, og vi er alle kommet til at føle os hjemme; men i Wichita venter nye eventyr.

Birthe

Oktober måned 1953

Klædt rigtigt på til efterårsvejret i depotets nye mørkeblå trench-coat

i lærred med gummivrang. Faconen er dobbeltrådet med bærestykke, skulderstropper og 2 stiklommer. En frakke, der er stærk og varm i al slags vejr,

str. 80 cm	40,25	str. 100 cm	44,25
str. 85 cm	41,25	str. 105 cm	45,25
str. 90 cm	42,25	str. 110 cm	46,25
str. 95 cm	43,25		

Skole-, sports- og spejderfrakken

Marineblå kamgarngabardine med stærkt silkefoer. Med ekstra foer — til at knappe på — i teddy bear i bornestørrelse eller ternet uldfoer med eller uden ærmer bliver frakken en helårsfrakke.

	frakke	teddy bear foer	ternt uldfoer
8 år	120,50	47,50	31,75
10 år	124,70	50,50	32,75
12 år	129,50	53,50	33,75
14 år	137,75	57,50	34,75
16 år	146,25	62,50	35,75
		uldfoer	
		m. ærmer	u. ærmer
str. 40	151,25	56,00	37,50
str. 42	155,75	—	—
str. 44	163,00	—	—
str. 46	167,50	—	—

Til konfirmationen

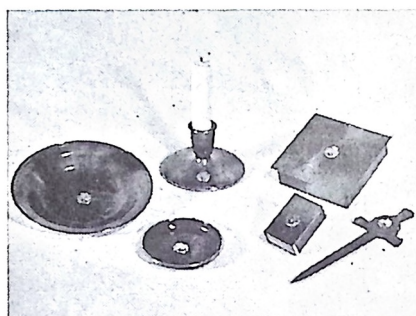
Telegram med spejdermotiv i farver,	
enkelte	0,75
dobbelte	1,25

Gaveideer

Miniaturemblem i sølv, vedhæng til armbånd o. l.	3,00
Træløstageskåret ud som kløver	3,00—2,25
Verdensflag på stang	3,50

Bronceting

Baden-Powell relief	3,00
Trekløver	3,50
Tændstiketui med kløver	10,00—5,75—4,50

Askebægre i forskellige størrelser,	13,75—11,75—9,50—7,50—6,50
Løstestage	16,50
Papirkniv	10,75
Bonbonniere	16,75

Skindting

Tændstiketui, blå eller rødt med kløver	1,75
Tændstiketui, naturfarvet med præget kløver	8,50—3,50
Etui med kam	1,85
Etui med kam og neglerenser	2,85
Etui med kam, spejl og neglerenser	7,35
Notesbog, blå eller lys med løs blok	4,85
Tegnebog, blå med emblem	16,75—13,25
Klædesbørste i etui med emblem	3,95
Etui til fyldepen og blyant	3,50
Skriveunderlag	6,75—6,25—5,75

Husk ved køb på depotet skal der forevises rekvisition eller medlemskort

Pigespejderdepotet . LUNDSCADE 6 . KØBENHAVN Ø

Depotets åbningstider: mandag-torsdag 9-17, fredag 9-18, lørdag 9-14

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36 302

„PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 6. oktober

49877